

Η ΚΑΚΗ ΤΟΥ ΗΜΕΡΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Ὁ ἕνας διάολος διώχνει τὸν ἄλλον.

[Δημώδης παροιμία]



Ἰωάννης Μ. Δαμβέργης

ΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝ ἄνθρωποι ἐξ ἐπαγγέλματος δυστυχεῖς. Ὁ ἥρως μου ἦτο τοιοῦτος.

Ἐὰν σᾶς ἀφηγεῖτο τὰ παθήματά του, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας θὰ ἠγείροντο φρίττουσαι ἵνα τὸν παρατηρήσωσι καὶ αὐταὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Χρυσὸν νὰ ἤγγιζεν ἡ χεὶρ του θὰ μετεβάλλετο αὐθωρεὶ ὁ μὲν χρυσὸς εἰς ἄνθρακας ἡ δὲ χεὶρ του εἰς πυράγραν. Τριαντάφυλλον νὰ ὠσφραίνεται ἐπὶ ροδῆς θὰ τῷ ἐτύχαινε βεβαίως πέπερι· εἰς τὸ βά-

θος καὶ θὰ ἐπταρνίζετο καταρῶμενος.

Ὑπῆρχε μάλιστα μία ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀφιερωμένη εἰς τὴν δυστυχίαν του. Ἀπὸ τριῶν εἰκοσιτετραῶρων τὴν προησθάνετο καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς τὸν περιέρρει. Τὴν τετάρτην κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀνησυχίας. Τὴν Πέμπτην ὑπὸ ἀληθοῦς πυρετοῦ. Καὶ τὴν Παρασκευὴν, ἄπνους μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξοιδηκότας, τρέμων ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἐσπέρας ἀνέμενε. . . . τίς οἶδε, νέαν πάλιν δυστυχίαν, διότι αὕτη ἦτο ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἀπαισία τύχη ἐτίθετο εἰς ἀγρίαν κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν.

Ἡ Παρασκευὴ ἦτο κυριολεκτικῶς ἡ κακὴ του ἡμέρα.

Δύο τοιαῦται τῷ ἐκκληροδότησαν διπλὴν ὀρφανίαν· ἀλλὰ τῷ ἀπέμενεν εἰς ἀδελφός· ἑτέρα Παρασκευὴ τὸν ἀρπάζει καὶ ἐκείνον.

Τότε ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του καὶ ἀνεκάλυψε τὴν φρίκτὴν ἐπίδρασιν ἣν ἐπὶ τῆς τύχης του ἐξήσκει ἡ παραμονὴ τοῦ Σαββάτου.

Ἀνεκάλυψε πρῶτον ὅτι ἐγεννήθη Παρασκευὴν. Ἐπειτα συνεκέντρωσε ἐν τῷ νῷ του ὅλα τὰ δυστυχήματα ἅτινα τὸν ἐπληξαν κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του καὶ διὰ διαφόρων μέσων ἐξηκρίβωσε τὰς χρονολογίας των.

Ὡ φρίκη. Ὅλα, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, συνέπιπτον Παρασκευὴν.

Παρασκευὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον ἀλλὰ καὶ Παρασκευὴν ἀπεπέμφθη κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀταξία τῆς ὁποίας μόνον αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ ἔνοχος. Παρασκευὴν ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀλλὰ καὶ Παρασκευὴν ἀπερρίφθη κατὰ τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις διὰ τὴν ἀμάθειαν τοῦ μετ' αὐτοῦ συνεξετασθέντος. Παρασκευὴν ἔτυχε νὰ διαχωρίσῃ δύο διαπληκτιζομένους καὶ νὰ δεχθῇ ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἐπικίνδυνον διὰ μαχαίρας τραῦμα. Παρασκευὴν τέλος ἔπασεν ἀπὸ κλίμακος, Παρασκευὴν ἀπώλεσε δέσμην χρητονομισμάτων ἀνηκόντων εἰς τρίτον, Παρασκευὴν τῷ ἔκλεψαν τὸ ὠρολόγιόν του, Παρασκευὴν προσεδλήθη ὑπὸ εὐλογίας, Παρασκευὴν ἀπώλεσε σπουδαίαν τινὰ δίκην ἐξ ἧς ἤλπιζε νὰ ἐπκνορθώσῃ τὰ οἰκονομικά του, Παρασκευὴν...

Καὶ τί δὲν ἔπαθε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν Πέμπτην μεσονυκτίου μέχρι τοῦ πρὸ τοῦ Σαββάτου ἀκουμβῶν τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν δύο παλαμῶν τὰ ἀνεπόλει ἐν πρὸς ἐν μετὰ μαθηματικῆς ἀκρίβειας καὶ ἔτρεμε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τελευταῖον μὴ τύχῃ καὶ εὑρεθῇ ἐξαίφνης ἄνευ συνεχείας ἡ ἀναπόλησίς του καί... δώτῃ τὴν συνέχειαν ἀπρόοπτον τι γεγονὸς, καμμία σφαῖρα ἀπὸ τοῦ παρχθύρου, καμμία ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ ταχυδρομείου, κανεὶς κεραυνὸς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἐφοβεῖτο νὰ κινηθῇ, νὰ φάγῃ, νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἄν ἐπιπτε σάνις τις ἐκ τῆς ὁροφῆς, ἂν ἐτύχαινε δηλητηριώδης τις οὐσία ἐν τῷ φαγητῷ ἢ μόλυσμά τι νοσογόνον ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ βεβαίως δὲν θὰ ἐξέλεγον ἄλλην ἡμέραν ἵνα τὸν βλάψωσι. Δὲν ἐδέχετο φίλους, συγγενεῖς, δὲν εἰργάζετο διότι μόνον μὲ τὴν

ἐξαίρεσιν τῆς Παρασκευῆς ἀνελάμβανε πᾶσαν ἐργασίαν, δὲν ἐκοιμᾶτο.

Ἐξῆς μόνον, ἀφοῦ τὸ πάσχειν εἶνε ἡ ζωὴ.

Ἐξῆς καί... κάτι κακὸν ἀπρόοπτον θὰ ἐνέσκηπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὅ,τι δὲ ὑφίστατο κατὰ τὰς παραμονὰς τὰ αὐτὰ ἔπασχε καὶ τὰς ἐπομένους. Ἡ περιέμενε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δεινοῦ ὅπερ δι' ἀγνώστους λόγους ἀνέβαλλε τὴν ἐπίσκεψίν του ἐκκινήσαν ὅμως πάντοτε κατ' αὐτοῦ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, ἥ ἡδιαθέτει ἔνεκα τῆς ἀγωνίας ἥ ὑπελόγιζε πόσαι ἡμέραι τὸν χωρίζουσιν ἔτι ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Παρασκευῆς.

* *
*

Δὲν ἤρκουν ὅλα ταῦτα καὶ ὁ ἥρως μου ἠράσθη. Ἠκούσατε; Ἠράσθη. Διὰ τὴν ἀποδείξιν ἴσως ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἥρως εἶνε ὁ κληρὸς τῶν δυστυχῶν.

Δὲν ἐνεθυμῆτο, εἶνε ἀληθεῖς, ἂν ὅτε τὴν πρωτοεῖδεν ἦτο Παρασκευῇ, διότι τὴν ἔβλεπε ἀπὸ ἐτῶν διερχόμενος κάτωθεν τῶν παραθύρων της.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ καρδιά του κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὡμοίαζε πρὸς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ὅτι κατὰ μίαν τούτων ἐβυθίσθη εἰς πέλαγος χαρᾶς.

Ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του — οὐχὶ τῶν ὀνείρων τῆς Παρασκευῆς, διότι κατὰ ταύτην τὴν ἀπεδίωκε σκληρῶς τῆς μνήμης του ἵνα μὴ τὴν συνδέσῃ πρὸς τὴν ἀπαισίαν τύχην τῆς ἡμέρας ταύτης—ἡ ὠραία καστανὴ του τῷ ἐπιθύρυσεν ἐκ τοῦ παραθύρου μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως καὶ στοργῆς :

— Ἐχω κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ. Περνάτε κάθε ἡμέραν ἕως ὅτου εὕρω εὐκαιρίαν.

Διῆλθε τὴν Τρίτην τίποτε· διῆλθε τὴν Τετάρτην ἐπίσης. Ἐτόλμησε νὰ διέλθῃ καὶ τὴν Πέμπτην αὐτὴν... ὅτε ἀνοίγεται ἡρέμα τὸ παράθυρον καὶ ἡ καστανὴ τῷ ψιθυρίζει διὰ γλυκυτάτης φωνῆς :

— Αὔριον μόλις ἀνάψουν τὰ φῶτα.

* *
*

Αὔριον! Χίλιοι διάβολοι ἂν συνεμάχουν δὲν θὰ τῇ ἐνέπνεον τὴν φρικώδη ταύτην συνέντευξιν. Ἡ δύσμοιρος! Ἀγνοεῖ

γί σημαίνει δι' αὐτὸν, ἰδί' αὐτὴν ἴσως, τὸ ἀπαίσιον τοῦτο αὔριον.
 "Ὅχι ἐσκέφθη. Δὲν θὰ τὴν θυσιάσω. Προτιμότερον νὰ ἀπω-
 λέσω τὸν ἔρωτά της. Προτιμῶ τὰ πάντα.

Καὶ κατ' ἐξαιρέσιν ὅλην τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης καὶ ὅλην
 τὴν ἡμέραν τῆς Παρασκευῆς περὶ αὐτῆς καὶ μόνης ἐσκέπτετο,
 δίδων τὸν λόγον τῆς τιμῆς του εἰς ἑαυτὸν, ὀρκιζόμενος, προς-
 επιμαρτυρόμενος τὸν οὐρανὸν ὅτι θὰ ἐκώφευεν εἰς τὴν πρὸς-
 κλησίαν της. Διὰ νὰ εἶνε ἀσφαλέστερος περὶ τῆς ἐκπληρώσεως
 τῆς ἀποφάσεως, τῶν ὀρκων του, ἐσκέφθη νὰ μεταβάλῃ εἰς ράκη
 τὰ ἐνδύματά του, νὰ ρίψῃ τὰ ὑποδήματά του ἀπὸ τοῦ παραθύ-
 ρου. Τίς οἶδε ἂν δὲν ἐσκέφθη καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ μάλιστα.
 Ἀλλ' ἐθεώρησεν ὅλα ταῦτα παιδαριώδη καὶ ἤρκεσθαι εἰς τὴν
 πεποίθησιν ἣν εἶχεν ἐπὶ τῆς θελησέως του.

* *

Ἵπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς καὶ ὁ δειλότερος τῶν ἀνθρώπων
 καθίσταται ἥρωας. Εἰς παρομοίαν στιγμὴν εὐρέθη καὶ αὐτὸς ὅτε
 ἀπὸ τοῦ παραθύρου του εἶδε ν' ἀνάπτωσι τὰ φῶτα. Μεθ' ὅσης
 ταχύτητος μεταδίδεται τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ φλογεροῦ δόρατος τοῦ
 φωταεριανάπτου εἰς τοὺς φανούς μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος
 μάλιστα ἀπεφάσισε νὰ σπεύσῃ ἐκεῖ ὅπου ὁ ἔρως τὸν ἐκάλει.
 Εἶνε ἀσυνειδησίᾳ νὰ περιμένῃ ἡ πτωχή. Εἶνε ἀδιακρισία, ἐσκέ-
 πτετο. Θὰ τῇ εἴπω μόνον νὰ με ἀναμένῃ αὔριον καὶ θὰ φύγω...

* *

Ἡ πρώτη του ἐρωτικὴ συνέντευξις. Καὶ ὑπὸ ποίους οἰω-
 νούς! Τὴν ἀτενίζει, θλίβει τὴν χεῖρά της ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ ἀρ-
 θρώσῃ λέξιν. "Ερως! Καὶ τίς ἠδυνήθη νὰ σὲ ἐννοήσῃ; φλόξ
 καὶ δρόσος· λάμψις καὶ μυστήριον· ἀγαλλίασις καὶ τρόμος
 σπασμωδικός· ὕγροι ὀφθαλμοὶ καὶ ξηρὸν στόμα· θέλει νὰ φύγῃ
 καὶ ἴσταται ὥσεί καθηλωμένος.

- Καὶ τὸ ὄνομά σας; τὸν ἐρωτᾷ.
- Παῦλος.
- Καὶ τὸ ἰδικόν σας;
- Παρασκευή. Ἀλλὰ... τί ἐπάθατε;

* *

Τί ἔπαθε... Ὁ συγγραφεὺς ἀδυνατεῖ νὰ τὸ περιγράψῃ. Τί;
 νὰ εἴπῃ περὶ ἐνσκηπτόντων κεραυνῶν καὶ χασμάτων ἀνοιγομέ-

νων καὶ γῆς σαλευομένης καὶ σκοτίσεως ὀφθαλμῶν καὶ συγκοπῶν καρδίας; "Ολα ταῦτα εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τοῦ ὀνόματος τῆς Παρασκευῆ!... Παρασκευή!...

Ἀρκεῖται μόνον νὰ δώσῃ εἰς τὴν διήγησίν του πέρας τὸ ὁποῖον θὰ φανῇ, τίς οἶδε, ἀκόμη παραδοξώτερον.

Ὁ Παῦλος τὴν ἐνυμφεύθη.

Καὶ ἔκτοτε εἶναι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καθ' ἐκάστην. Οὐδὲ τῆς Παρασκευῆς ἐξαίρουμένης.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΝ

Σὰν ἀνθὸς ποῦ μαδάει
Τὰ φυλλάκια του ὅλα
Καὶ 'σὲ κάθε πετάει
Ἀπὸ τόση ὡμορφιά·

Τῆς αἰδοῦς τῆς μαδάει
Τὰ πολύτιμα φύλλα,
Τὴν ἀγνότῃ σκορπάει,
Τὴν τιμὴ τῆς πετᾷ.

Κι' ὅλο χάνει τὴ χάρι
Στὰ πεσμένα του φύλλα
Ὡς ποῦ μένει κλωνάρι
Χωρὶς πληρὰ μυρουδιά·

Κόρη ἢ νιότη περνάει
Καὶ τὰ κάλλη καὶ τ' ἄλλα
Καὶ τὸ σῶμα γερνάει
Κ' ἡ καρδιά μας μαζύ·

Ἔτσ' ἢ νιὰ ποῦ σκορπάει
Τοὺς ἀνθοὺς τῆς καρδιᾶς
Καὶ καθ' ἓνα κυττάει [τῆς
Κι' ἀγαπᾷ κι' ἀπατᾷ.

Ὡσὰν φίλημα σβένει,
Σὰν ἀφροῦ φυσαλίδα,
Μὰ ἡ τιμὴ ἀπομένει,
Νέα πάντοτε ζῇ.

Δ. ΜΠΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ